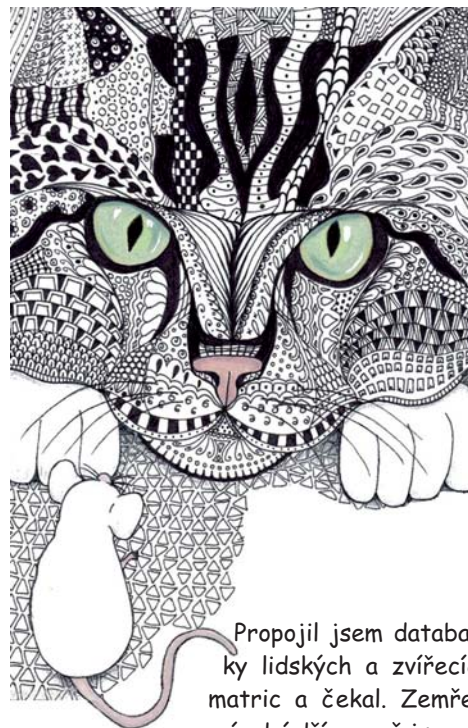

PŘÍBĚH

povídka

Propojil jsem databanky lidských a zvířecích matic a čekal. Zemřela o pár dní dříve, než jsem se i já přichystal ke své první reinkarnaci. Ted' pobíhá v kočičím těle a poslušně primárních pudů, jenž nelze s úspěchem eliminovat, loví své miláčky.

A já?

Nikdy jsem neměl štěstí. I můj kolosální objev byl jen dalším z řady průšvihů, do nichž jsem se strojovou přesností upadal. Můžu si za to vlastně sám — měl jsem po úspěšném zločinu spojení mezi matričními bankami zrušit.

Jenže já si říkal, že se ještě může hodit. Nevyřízených účtů mám hodně. Poslední klička. V zádech už cítím dech nepřítelů. Je to určitě ona, podle toho zvláštního lesku v očích.

Je to krutá ironie. Zajistil jsem lidstvu věčnost. Neomezeně dlouhý život. Tak proč mám zrovna já ukončit svou existenci jako myš v žaludku kočky?

MILÍ ČTENÁŘI, V ODDÍLE JSME SI UŽ NĚKOLIKRÁT SETRALI S VÝZNAMEM IRONIE, JAK ŘÍKÁ SLOVNÍK, JE TO:

ÚMYSLNÉ A PRŮHLEDNÉ VYJÁDRĚNÍ PROTIKLADEM. A JAK TOMU BUDE V NÁSLEDUJÍCÍ POVÍDCE?

IRONIE OSUDU

Prchám. Síly už mě opouštějí a já tuším, že konec je blízko. Zatraceně blízko a definitivní. Ale proč zrovna já?

Ach, jak to bylo krásné, když jsem já, malý, ušlápnutý človíček, jemuž život nikdy nenabídl nic dobrého, splnil tu nejevroucnější tužbu lidstva a věnoval mu nesmrtelnost. Já, naprostý outsider, jenž dostal jenom jedinou šanci a našťastí ji dokázal využít.

Nohy se mi únavou pletou, ale odpočnout si nemohu. Úkryt je daleko a smrt mám v patách. Není jí vyhnoutí, té naprosté, neodvratitelné smrti. Nemohu popadnout dech a do mozku se mi valí lavina vzpomínek.

Těch poct a té slávy! Byl jsem najednou nejznámější člověk na světě a mohl si dovolit všechno. I mít nejrozmanitější vrtochy. Neomezený počet životů a zadarmo. Legální přísun kvalitních tělesných schránek do té doby, než tenhle problém vyřeší robotici. Výsada objevitele reinkarnace.

Vrtochy! Měli je i jiní, věčný koloběh životů brzo zevšedněl. První se ozvali milovníci koček — jejich milácci prý mají také právo na nekonečný život. Bylo jim dáno za pravdu, zaplatili si jí. Stejně to bylo se psy, i když je nemám rád. Přece jen to jsou přátelé člověka.

Ale myši?

Snad stokrát jsem tu ženskou vyhodil a pak podlehl. Vyhrála a já snoval pomstu.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 17. 1. 2018

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Petr Výchídka

302

SIHÁČEK

leden 2018

Jak to zvládáme

CO SE STALO

3. 1. — byla první schůzka roku 2018. Počasí bylo chladné, ale sníh už téměř zmizel. Byli jsme v klubovně.

Zpočátku jsme si zkontrolovali věci, popovídali si o dárcích, a potom jsme se pustili k uvázání a pojmenování uzlů, co patří k Regatě.

Po vázání jsme se pustili do krátké hříčky, kdy oslepení (s šátkem na očích) hledali jediného vidícího. Tak všichni zažili, jaké to je, když šátráte (byť v známém prostředí) a snažíte se polapit svůj cíl.

V poslední části jsme se pustili ještě do vázání podle Regaty. Zpočátku to bylo náročné, ale nakonec se všichni zlepšili.

Nakonec jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu a šušně za prosincové bodování. No a potom jsme ještě vyhlásili ocenění za druhé pololetí 2017.

10. 1. — v době schůzky už docela vydatně přšlo (divná zima), a přšlo i když jsme se rozcházeli k domovům...

Začali jsme tím, že jsme poprvé v letošním roce, zahráli »VELKÝ ZÁVOD«. Většina se pouze posunula, jen Matoušovi se podařilo zastavit na úkolu...

Následoval úkol, kdy jsme vzali do rukou foukačku. Tentokrát jsme však netrefovali terč, ale snažili se sestřelit plechovku. Používali jsme speciální šipky a tak měly zásahy »pěkné grády«.

V dalším čase jsme se rozdělili na dvojice. V každé dvojici si pak střídali úlohu »stavbaře« a měřiče času. Všichni poznali, jak nám ta gravitace pomáhá (a nepomáhá) když klademe kostku na kostku — stavěli jsme totiž věž ze 17 dřevěných kostek. Že mají někteří pro přesnost cit potvrdilo to, že stabilní stavbu postavili v čase kolem deseti vteřin. (Největším překvapením bylo, že se k rychlostaviteľům zařadil i Maťo.)

Dále jsme si opět vyzkoušeli vázat Regatovou šestku. Zlepšení se projevuje, ale žádné exkluzivní časy to nejsou... :- (.

Nakonec jsme si vyzkoušeli, jak dokážeme trefovat »Banku« pomocí dřevěné palice a koule — rozdali šušně, oddílové ocenění a Siháčky těm, kteří minule nebyli, rozdali si návratku k Regatě, a na závěr zahráli několik kol hry s mincí...

